

Анна Велкова

В  
утрото  
На стихотворения  
мрака

Фондация „Пловдив ЛИК“  
ИК „Коала прес“  
Пловдив  
2024

© Анна Велкова, автор, 2024

Фондация „Пловдив ЛИК“  
ИК „Коала прес“

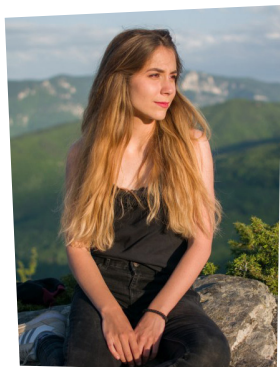
ISBN 978-619-261-060-9 *e-book*

# Съдържание

За автора ...	5
Ще сънувам покрива на къщата ...	7
Не влизай тук ...	8
Какво каза баба преди да умре ...	9
Молитва ...	10
Кого ли викаш, птицо, в небесата ...	11
Наследството на дядо ...	12
Пролетта – гете, което крие ...	13
От години не намирам този час ...	14
Този облак между теб и мен ...	15
Пророчество ...	16
На 11-ия етаж ...	17
Споменът за тебе ми остава ...	18
В утрото на мрака ...	19
Понякога от думите кървя ...	21
Остави в твоя храм за мене място ...	22
Към родината ...	23
Върху сърцето пътят спрял е ...	24
Имам толкова белези ...	25



## За автора



**Анна Велкова** е родена и израснала в Пловдив. Учи в Английската гимназия, където участва в разнообразни дейности, свързани с литературата и науката. Печели литературни конкурси на фондация „Стоил Куцев – Даскала“, конкурс за поезия, посветен на Добромир Тонев, конкурс по литература, организиран от Георги

Господинов с разказ и стихотворение, националната олимпиада по БЕЛ.

Завършила е курсовете по творческо писане при Александър Секулов и Недялко Славов.

В девети клас започва да се занимава интензивно и с физика – участва в множество олимпиади и състезания. Едно от тях е международното състезание по астрофизика *Odysseus*, на който с отбора заема второ място.

След гимназията започва да следва като лауреат на *Deutschalndstipendium* в Кьолн „Възобновяеми източници на енергия“. В момента се развива в сферата на регулярната енергия.



\*\*\*

Ще сънувам покрива на къщата,  
зредите, изкорубения пог  
и че след години пак е същата.  
А баба ни вари компот.

И в ъгъла на мойта стая  
виси ключът ми – тънък като смок.  
И белегът отгясно на вратата  
пак свети, а е тъмно като в рог.

Ще отключа, тихо ще пребродя  
и къщата, и гъхавия гвор...

Ще взема три зреди, ще се събудя  
и от тях ще си направя дом.

## Не влизай тук

Не влизай тук, не ставай мост  
между сърцето твое и стиха ми.  
Декорът липсва, а светът е прост –  
забравил е по страниците рими.

Не влизай тук, не ставай съдник лош  
на всичко туй, което не написах.  
Стихът е хищник, а накрая бос  
ще стъпва погледът по листа.

Недей да влизаш, аз не съм готова  
да пропукам себе си в стихове.

И ръката ти да срещна в изнемога –  
сякаш с мен като с перо ще пишеш.



## Какво каза баба преди да умре

Една последна капка вино  
ще отнеса на своите устни,  
та ако някой ме целуне  
поне сърцето да възкръсне.

## Молитва

Когато в непресторен час  
камбаните на спомена запеят  
в кръвта, обучена от нас,  
да си кротува и немее,  
изпуква яростен въпрос,  
стъкан от щастие и срам –  
за изкушението на Ева  
и за реброто на Адам.

На стола в този свят протриш  
седиш. Но жив ли си, не знаеш.

Сълзата на лицето ти гори  
и молиш се да не угасне.

\*\*\*

Кого ли викаш, птицо, в небесата  
под купола от облаци и дъжд?

Перото пада черно на земята  
като изгубено ребро на мъж.

## Наследството на дядо

Да се тревожим ли, че мрат  
с корените класовете,  
че зрее в земната им плът  
загадката на ветровете.

И да тъжим ли, че звезда  
над къщата е спряла –  
като мъгрец сред самота  
и като скитник в роба бяла.

Да опростим ли този вятър  
фучащ из двора ни без време.

Провесвам ключа на вратата,  
а дядо от небето ще го вземе.

\*\*\*

Пролетта – дете, което крие  
на земята нарисваните си ръце.

\*\*\*

От години не намирам този час,  
в който аз и ти край ъгъла ще седнем,  
ще се престорим за минути пак на нас  
и пак в две пътеки ще изчезнем.

А когато разделим се под небето ни, дали  
ще носиш като мен крилете и оковите?

Да се помолим на гецага, които сме били,  
както прави мама – пред иконите.

\*\*\*

Този облак между теб и мен  
ни цапа с гъжд и птича песен.  
Стои закотвен, необременен,  
неземен. И небесен.

Този облак сам ще отлети,  
когато дойдат ветровете птичи.

Ще гледаме подире му сами.

А могава как ще се обичаме?

## Пророчество

Стих ще стане този свят,  
но кой ще го чете, орисници?

Над него в тъмното блесвят  
сълзи, с които сме го писали.



## На 11-ия етаж

Небето тук е по-голямо,  
земята – мъничка  
в ниското,  
едно гърво протяга клони  
както пръсти на ръка,  
която търси  
стълбата към бога.

Тук не се събират птиците  
на вечеря по терасата.

Тук се събират само мечтите,  
но винаги – със закъснение.

Изгърпвам бавен облак  
с очите си на скитница.

А тръгна ли след него  
за каква ще ме помислите?

\*\*\*

Споменът за тебе ми остава  
като сгушено в снега кокиче.

Оцелява под копитата и плявата  
и свети, но не може да обича.

## В утрото на мрака

*На В.*

В утрото на мрака –  
седем часа след плагне,  
когато пак се ражда  
луната и се плези,  
когато извървян е  
пътят до реката,  
пътят до скалите,  
пътят до пътя...

Тогава ще приседна  
и с кост от тъжна сврака  
ще пробода гушата си,  
и мислите си,  
и ще се разтвори...

Задъхано ще пиша  
със спомени пропита,  
ще пиша по реката,  
ще пиша по скалите,  
ще пиша аз по пътя.

В утрото на мрака  
ще тръгне синьо времето,  
ще влезе в градината,  
и в пънките на сливата,  
и в пънките на гряна,  
и в пънките на вятъра,  
и само охлювът го мене  
ще пълзи  
и няма да узнае,  
че е кръгло времето...

Вече всеки си избра държава,  
събрат, дете,  
адресна регистрация,  
и само пеперудите останаха  
да се скитат из цветята.

В утрото на мрака  
започвам да те чакам,  
да се пробождам с въпроси,  
да те преживявам.  
Така го утрото на утринта,  
до осем!  
Когато ще ми писне  
от звездите албиноси.

Тогава идва облакът  
и от него ще си взема  
мъглите на дъха си.

\*\*\*

Понякога от думите кървя,  
понякога оставам като стая –  
очаквам се и вдишвам си праха,  
и слънце по стените ми залязва.

\*\*\*

Остави в твоя храм за мене място  
като от здравец стрък до объл камък.  
Душата ми обраства със забрава днес, но  
таи на гръното сълзи от востък.

Ще мине време, пак ще се завръщам,  
ала към храма ти едва ли ще погледна,  
ще се престоря на дете, ще се намръщя  
ще впия поглед в пътеката последна.

Помогни ми пак да стана птица,  
да стана облак над наведените къщи  
и като сгушена в шепите свецица  
да грея плахо, а цветът ми да се рони.

Остави в твоя храм за мене място,  
като кандилцето пред белите икони.  
Така завинаги ще бъдем непознати.  
И молитвено познати – като стонове.

## Към родината

– Идваме – казаха ти птиците,  
когато ги догони есента.

– Тръзвам – казах – само облаци  
ще донеса от чуждата страна.

\*\*\*

Върху сърцето пътят спрял е  
и чака то да затрепти.  
Виж гъжга – без мен летял е –  
това сърцето  
няма да прости.



\*\*\*

Имам толкова белези  
на дясната ръка,  
с която върша всичко –  
бера цветя и търся слънцето,  
готвя нощем, а на сутринта  
записвам недоспали стихове,  
правя любов,  
възпирам плесниците на времето  
и гумите на хората,  
и може бе единственото,  
което не я е ранило,  
е лявата – бяла и чиста,  
недокосната от живота,  
за който все искам да се хвана –  
и за бодлите,  
и за листенцата му розови –  
с двете си ръце.

Анна Велкова  
**В утрото на мрака**  
*стихотворения*

Българска, I издание, 2024

Редактори *Красимир Димовски* и *Антон Баев*  
Компютърна обработка „Коала прес“

Формат 84 x 108 / 32

**Фондация „Пловдив ЛИК“**  
plovdivlit.com

**ИК „Коала прес“**  
koalapress.com